

L'S

*Zvrátená
zábavka
mocných:
lov na člověka*

HOLLY WATT

L' S
U A
D F
HOLLY WATT
S A
K R
É I

Preložil
Samuel Marec

Holly Watt
TO THE LIONS

Copyright © Holly Watt, 2019
Translation © 2020 by Samuel Marec
Jacket design © 2020 by Diana Delevová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7359-7

Nicky a Simon, túto knihu venujem vám

Vedela, kam má ísť.

Do reštaurácie, tichej, ale nie príliš. Musí byť dosť hlučná na to, aby v nej rozhovor zanikol, ale dosť tichá na to, aby zachytila každé slovo.

Nechcela, aby jeho hlas niečo v nesprávnom momente prehlušilo. Drahé medzery medzi stolmi pomohli.

Z podlahy sa môže stať pasca. Hľadala miesto, kde sú koberce. Alebo parkety. Na dlažbe sa kroky ozývali. Aj na stenách záležalo. Najlepší bol drevený obklad alebo tapety.

Vylúčila prehnané stolové dekorácie aj živú hudbu. Nie vždy, ale väčšinou sa vyhýbala hotelom. Ak bola k dispozícii izba na poschodí, mohlo to zmeniť náladu.

Naučila sa, že to, čo je drahé, je aj najlepšie, pretože keď platila, porcia ustríc alebo fľaša Château Lafite odvodili pozornosť každého, naozaj každého.

Už tu raz obedovala. Vychutnávala vtedy vynikajúce jedlo, no zároveň si užila svoje s chrčiacim kávovarom.

Dávala vysoké prepitné, aby mala istotu, že nabudúce sa jej čašníci budú venovať okamžite.

Teraz bolo práve také nabudúce.

Jasne - hoci, samozrejme, slušne - dala najavo, že si neželá, aby ju niekto vyrušoval. Nič horšie sa nemohlo stať - dáte si ešte kávu alebo víno, alebo si želáte vybrať dezert? -, keď túžite len po tom zvláštnom druhu pokoja.

Jedla už vo všetkých najlepších londýnskych reštauráciách. Vlastne ju prekvapovalo, ak si niekto ešte stále myslel, že je to niečo extra.

Dôležité bolo, aby sa nachádzala v reštaurácii, v ktorej ju nikto nepozná. Hoci celkom istá si nikdy nemohla byť. Už sa jej to stalo, ale podarilo sa jej zažehnať nebezpečenstvo. „Casey? Ach, pardon... Volám sa Caroline. Caroline Eyrová.“ Chvatný smiech. „Ludia si ma často s niekým mýlia.“

Jej priatelia, ktorí vedeli, čo robí, vytušili, o čo ide, a pobrali sa preč. Jej známi zapochybovali, ale aj tí odišli a krútili pritom hlavou. „Prisahal by som...“

Samozrejme, záležalo aj na svetle. Na tom záležalo vždy.

Zakaždým, keď teraz vstúpila do miestnosti, si svetlo skontrolovala. Sviečky a lampy, okná a denné svetlo. Ak by sa jej totiž niekto pozrel do očí, mohlo to mať následky.

Aj oblečenie volila podľa toho, v akom prostredí sa ocitla. Vždy bola v tmavom. Zakaždým drahé materiály. Šaty, ktoré všetko zakrývali, ale pôsobili tak, že muži ju chceli vyzliecť donaha.

Na oblečenie dostávala dosť peňazí. Vedela, že sa to oplatí.

Vlastné odevy používať nemohla.

Elegantné kostýmy a čierne šaty, uhladené blúzky a slušivej saká by zrejme skončili roztrhané na franforce.

Potom by ich v špinavom podkroví v Holborne dávali dokopy.

Teraz však boli kostýmy a šaty, blúzky a kabáty iné. Teraz sa v nich – starostlivo, nesmierne starostlivo – ukrývala celá spleť káblov a gombíkov, očí a tajomstiev.

A nikto si nikdy nevšimne prázdny, prísny pohľad drobnej skrytej kamery.

1)

Editor spravodajstva hulákal na svojich podriadených. Pribehli aj nezainteresovaní, lebo keď Ross zúril, stálo to za to.

Tí, ktorých sa to týkalo, sa krčili.

„Všetci ste nanič,“ kričal. Mával výtláčkom denníka *The Times*, ktorý priniesol exkluzívny rozhovor s ministrom vnútra. „Celé mesiace ste na tejto téme pracovali. Venovali ste sa jej najmenej piati, ale nikomu z vás nenapadlo zájsť do obyčajnej knižnice.“

Odhodil noviny a tie dopadli na jedného z redaktorov, ktorí sa venovali zdravotníctvu.

„Preboha, Ross.“ Redaktor na chvíľu prerušil telefonát so zástupcom Britskej zdravotníckej asociácie a otočil sa na stoličke. „Mušku máš rovnako zlú ako novinársky odhad.“

Noviny leteli späť cez celú kanceláriu. Z ich titulnej strany sa na čitateľov usmievala sympatická tvár mladého ministra. Vyžarovala pokojnú inteligenciu a chladnú vypočítavosť.

„Spojte ma s politickým oddelením.“

Nešťastná sekretárka stláčala gombíky.

„Áno?“ Na linke sa ozval nechotný hlas politického spravodajcu. Redaktori z tejto oblasti pracovali priamo v Dolnej snemovni, sedeli v maličknej kancelárii pod slávnym Big Benom. Chodbu, na ktorej mali kancelárie všetky

noviny, volali Burma Road. Tam sa nachádzali v centre moci, mimo dosahu šéfredaktora spravodajstva.

„Nenapadlo ti len tak náhodou, že by sme možno mali záujem o prvý veľký rozhovor s istým mimoriadne ambicióznym pánom menom Alexander Kingsley?“

„Skúšali sme to Ross. Vieš, že sme to skúšali.“

„No tak prečo sa nám to potom, dopekla, nepodarilo? Nazdával som sa, že vašou úlohou je zblížiť sa s ním. Lenže vy ste tam úplne neschopní.“

„Downing Street vytočil článok o penziách, tak ten rozhovor dali *Timesom*, nie nám.“

Článok s obrovským titulkom vyšiel na úvodnej strane londýnskeho denníka *Post* a jeho úlohou bolo odlákať čitateľov od konkurencie. Ross z neho doteraz mával nočné mory.

„Dopekla.“ Na chvíľu sa odmlčal a rozmýšľal, ako to tým darebákom na Downing Street vráti. „Aj tak to nestačí.“

Politický spravodajca vycítil príležitosť.

„Sarah práve napísala dobrý článok o poradcoch na ministerstve obrany.“

Ross zaváhal. Ak ste mu dali nádej, nechal vás žiť. Poradca – presnejšie špeciálny poradca ministra obrany – by azda stál za pozornosť.

„Zistila veľké veci o tom novom lietadle,“ pokračoval redaktor.

Keby si Ross dennodenne neporadil s takýmito situáciami, nebol by v *Poste* vydržal toľké roky a nemal by na starosti pokrývanie celého politického diania.

„Dobre. Dobre.“ Editorovi spravodajstva svitla nádej. „Ale tento týždeň nás predbehli už trikrát, a to je ešte len utorok... Čo teda povedal o dodacích časoch?“

Ross ešte chvíľu počúval.

„Dobre. Na dolnú časť titulky to postačí. A ľuďom na Downing Street povedz, že si počkám na príležitosť. Po-

msta je totiž nakoniec vždy sladká. Nie, nehovor im to. Odkaž im, že pomsta je ako hostina. Najem sa tam do prasknutia.“

Tresol slúchadlom, kríza sa však skončila.

Casey, ktorá mu stála za chrbtom, zakopla o stôl redaktora z oddelenia zločinov a na zem sa zosypala hĺba papierov.

„Casey...“ Redaktor sa vrhol na svoje papiere.

„Nudím sa,“ zamrmlala a pobrala sa preč. „Nudím, nudím, nudím.“

Casey Benedictová patrila medzi investigatívne reportérky. Bola medzi nimi azda aj hviezdou, ale nikto to nikdy nepovedal nahlas, určite nie v redakcii.

Teraz Casey kráčala po redakcii denníka *Post*, prechádzala pomedzi dlhé rady stolov. Politicky sa *Post* nachádzal niekde medzi *The Times* a *Telegraphom*. Udržiaval si mienkotvornú reputáciu, ale na internete občas konkuroval bulvárnym novinám.

Pod dravým Rossovým vedením bola cela redakcia hrdá na to, ako agresívne k témam pristupuje.

„Dostaňte tých hajzlov. Dostaňte ich. Chceme ich vidieť na kolenách.“

Novinári *Postu* každý deň vyrážali na Fleet Street a hľadali niekoho, s kým by sa mohli dostať do konfliktu. Ich publikum sa zmietalo medzi zhrozením z toho, aké metódy používali, a závislosťou od správ, ktoré prinášali.

No vždy to boli preteky o prvenstvo. Víťazstvo, víťazstvo, víťazstvo za každú cenu.

Casey po kariérom rebríčku v redakcii stúpala postupne. Začala ako pomocná redaktorka spravodajstva a varila Rossovi kávu.

„Pol na pol káva a horúca voda.“

„Zabije ťa to.“

„Je mi to jedno.“

Keď si na to teraz spomenula, prekvapovalo ju, že to vôbec prežila.

Vedenie novinár pristupovalo k redakcii darwinovským spôsobom a jej sa podarilo prežiť, lebo mala šťastie a zároveň sa nachádzala v zúfalej situácii.

Pokúsili sa ju zlomiť, a keď sa im to nepodarilo, naveľa jej dali prácu. Najprv po celej krajine, potom po celom svete.

Afganistan. Vyčerpaní vojaci a nekonečná vojna. Ozveny sirény nad základňou postavenou uprostred ničoho. Tá ozvena sa ozývala vždy vtedy, keď kdesi za ostnatým drôtom došlo ku kontaktu. Tá siréna – najhorší zvuk. Všetci čakajú na helikoptéru, ktorá ich rýchlo dostane naspäť na základňu, do improvizovanej nemocnice. A Casey, ktorá čaká na to, kedy nauká zopár zúfalých slov. Kedy ich skrášli tak, až budú nakoniec opisovať krásu, ktorá v skutočnosti neexistuje.

Wrexham. Veľká a vlhká miestnosť, v ktorej sa hráva bingo. Čakanie na manželku predsedu vlády, ktorá má pred niekoľkými waleskými dôchodcami predniesť horlivú reč. Miestnosť plná osemdesiatročných starcov a stareniiek. Zúria, lebo ich niekto hoci len na chvíľu vyrušil od hrania tej nekonečnej hry. Manželka, hanblivá a zahanbená. Nemôže sa dočkať, kedy sa to skončí. Onedlho sa jej to splnilo.

Kazachstan. Lietadlo plné Britov, ktoré narazilo do mrazivej steny akéhosi končiara. Tričká a topánky, slnečné okuliare a knihy roztrúsené po skalách. Márna snaha na chvíľu si predstaviť ten náhly pád. Ten zmätok a výkriky. Písanie článku, jeho odloženie.

Spolu so slzami a s hnevom, s katastrofami a so smrťou.

Casey bola vždy pri tom, vždy to všetko prekladala do slov, ktoré potom v redakcii upravovali, až sa nakoniec ocitli na internete a na titulnej strane udierali do očí. Svietili na čitateľov, kým tí raňajkovali; vyrušovali ich, kým poobede

popíjali čaj. A tak sa ľudia v kanceláriách pri kávovaroch rozprávali o tom, aké to je hrozné, no uznajte, a kým čakali na vriacu vodu, žartovali o titulkoch.

Casey mala dvadsaťosem rokov a nikdy nevedela, kde nakoniec večer skloní hlavu. V redakcii mala pod stolom hotový šatník – nielen teplé vetrovky, ale aj ľahké šaty do horúceho počasia.

Tokio. Jeruzalem. Buenos Aires. Washington.

Občas zistila, že sedí vo vlaku smerujúcom na letisko Heathrow bez toho, aby vôbec mala čas zamyslieť sa nad tým. Bez toho, aby si vôbec pozrela správy v mobile a zistila, kde sa tentoraz nachádza jej cieľ.

Šanghaj. Vancouver. Frankfurt. Dillí.

Bola vždy tam, kde sa rúcali sochy a davy ľudí oslavovali, ale aj tam, kde sa triasla zem a vybuchovali bomby.

Sydney. Bagdad. Kapské Mesto. Petrohrad.

„Idem všade tam, kde sa deje niečo zaujímavé,“ povedala raz istej priateľke. „Zachádzam do extrému.“

A potom sa zastavila. Ak totiž žijete v takomto svete, ak letíte iba na miesta, kde panuje obrovská radosť, farby žiaria alebo je, naopak, jediným pocitom smútok, ako sa okoliu dá vysvetliť, že po tom všetkom neexistuje návrat do každodenného všedného života?

Potom, jedného dňa pred troma rokmi, sa v redakcii objavila Miranda Darceyová. Prišla z denníka *Daily Argus*, všemocného a najväčšieho rivala *Postu*.

Podozrievavo si jedna druhú premeriavali. Casey bola mladou vychádzajúcou hviezdou redakcie; Miranda naproti tomu etablovanou investigatívnou reportérkou a jej získanie stálo množstvo peňazí.

Keď mala Miranda tridsaťtri rokov, viedla v *Arguse* celý investigatívny tím. Jej renomé prudko stúplo najmä po tom, čo istého ministra dostala z jeho kresla až kamsi do zadných

lavíc parlamentu. Hovorilo sa o nej, že získala jeho skalp, ale ona ich počas svojej kariéry ulovila hneď niekoľko.

Ross chcel, aby mal aj *Post* vlastný investigatívny tím. Venoval by sa témam, ktorých spracovanie trvá celé dni, týždne, mesiace.

„Do hĺbky,“ zhrnul by investigatívce.

„Príliš pomaly,“ nadávali by v redakcii.

Ross však chcel exkluzívne informácie a veľké odhalenia, ktoré mu mohol priniesť práve a jedine investigatívny tím.

Mohli si vybrať Mirandu a mohli si vybrať aj Casey.

Miranda si uvedomovala silu svojich blondavých kučeravých vlasov a modrých očí, ktorým nič neušlo. Vznášal sa okolo nej obláčik Chanelu číslo 5 a jej smiech sa rozliehal po celej redakcii. Svoj vzhľad používala ako brnenie, bola sebedomá a mala právo rozhodovať o zložení svojho tímu. Ambiciózna Casey na ňu najprv zazerala.

Ich prvý spoločný článok však mal obrovský úspech. Omnoho väčší, ako sa čakalo. Riaditeľ istej veľkej firmy rezignoval po tom, čo odhalili čiernu diery v jeho žiarivom bielom úsmeve. Akcionári zúrili a on večer vystúpil v správach o desiatej a prečítal ospravedlnenie.

Casey a Miranda sledovali správy, ktoré sa na ne hrnuli zo všetkých strán, a potom sa spolu opili.

„Dobrá práca, Casey,“ zaznel Mirandin záblesk láskavosti.

„Kedykoľvek.“

A na druhý deň sa so smiechom začali rozprávať o nápadoch na témy. Vymieňali si rady. Novinári vďaka nápadom žijú a sú pre ne ochotní umrieť. Ak sa o ne delia, rovnako ako inde to znamená, že si dôverujú.

Dnes sa však Casey nudila. S Mirandou pracovali na uniknutých informáciách, na veľkej veci. Prehrabávali sa však

obrovským množstvom dát, ktoré sa objavili vďaka technologickému pokroku a proti ktorým sa naučíme brániť len vtedy, keď na nás zaútočia.

Tisícky dokumentov. Nekonečné schémy vzájomných prepojení, ktoré ktosi ukradol z účtovnej firmy sídliacej v daňovom raji. A pomalé, nesmierne pomalé vytváranie siete, ktorú tvorili stovky firiem.

Spoločnosti z Britských Panenských ostrovov vlastnené spoločnosťami zo Seychel, ktoré sú majetkom panamských firiem – a tie patria dosadeným riaditeľom, ktorých vlastní synovci tých najkrvavejších diktátorov.

Nakoniec z toho všetkého vznikne príbeh, ktorý otrasie samotnými základmi City. Potrvá to však ešte celé mesiace. Zatiaľ si firma Wynford Mortimer, bez toho, aby o tom vedela, užívala posledné chvíle anonymity v daňovom raji.

Žurnalisti žijú z tyčiniek Mars a bagiet, z kávy a adrenalínu.

A Miranda, ktorá Casey poznala dosť dobre na to, aby vedela, že keď sa nudí, prídu problémy, zdvihla oči od obrazovky počítača.

„No tak choď a niečo urob.“

„Ale kde? A čo?“ Casey sa naklonila ponad stôl.

„To mi je jedno.“ Miranda sa na ňu zľahka usmiala. „Hlavne tu prestaň takto nervózne pobeňovať.“

Redakcia sa nakoniec vyprázdnila a Casey sa pridala k zástupu odchádzajúcich ľudí. Mala pred sebou celý večer. A potom jej zazvonil telefón.

„Tí ľudia, po ktorých ideš. Sú tu.“

2)

Casey si rýchlo uvedomila, že barmani si nakoniec vyberú jednu z dvoch ciest. Buď prepadnú nápojom zadarmo a hlasnej hudbe, pekným dievčatám a lacným drogám, alebo podľahnú únave a hnevu. Prepité noci a premárnené dni ich začnú nudiť. Šampanské striekajúce do vzduchu a dievčatá váľajúce sa po podlahe sa im zunuju.

Nakoniec už majú dosť rečí o tom, kto je čí otec a čo všetko môže, a začnú hľadať spôsob, ako sa pomstiť. A práve v takej situácii vždy pri bare stála Casey s chápavou grimasou na tvári a gúľajúcimi očami. Barmani všetko vedeli.

Jasper, hlavný vyhadzovač v podniku Gigi's, svoju prácu nenávidel tak veľmi, až si Casey myslela, že čoskoro sa na všetko vykašle. Zatiaľ jej však z času na čas posunul rýchlu informáciu.

Jasper bol múdry. A ona mu presne povedala, čo chce.
„Chlapci z Cormia práve vošli dnu.“

Casey vyšla z redakcie a smerovala do malého bytu neďaleko Bethnal Green Road, v ktorom sa nikdy necítila celkom ako doma. Ešte v redakcii zvažovala, že by mohla zájsť na jogu, v ušiach jej však stále zneli Mirandine slová a zároveň sa snažila prejaviť dostatočný záujem o boxset, o ktorom všetci hovorili.

Jasperova správa o Cormiu ju dostala z postele.

Cormium bola jedna z najväčších svetových firiem obchodujúcich s komoditami, ale takmer nikto o nej nepočul.

Cormium sa staralo o to, aby autá na celom svete mali dosť benzínu z vrtov vo Venezuele. Cormium dohliadalo na to, aby mal svet čo jesť; firma totiž nakupovala a predávala pšenicu ešte skôr, ako ju na nejakom zaprášenom poli niekde v Iowe vôbec zasiali. Cormium vám dokonca nalievalo kávu, ktorú odkúpilo od nejakého zúfaleho farmára v Keni a v priebehu niekoľkých hodín ju previezlo cez polovicu Afriky.

Ľudia žili tak, ako si to Cormium predstavovalo, a ani o tom nevedeli.

Casey okrem toho Cormium podozrievala, že sa chystá podpísať zmluvu na väčšinu líbyjskej ropy.

Líbya, tá krásna a rozpadávajúca sa Líbya, sa všetkými silami snažila dostať z občianskej vojny. Nachádzala sa na severnom okraji Afriky a jej zmätení noví vládcovia – muži, ktorí v prvom rade nikdy predtým nemali v rukách moc – hľadali ľudí, ktorí rozumejú obchodu. Šikovných ľudí, ktorí sa vyznajú.

Cormium, ktoré sídlilo na druhej strane Stredozemného mora v žiarivom Monaku, sa všetkými silami snažilo predbehnúť v rade a dostať sa do jej čela. Cena pre víťaza bola totiž neodolateľná.

Spoločnosť chcela svojich perspektívnych partnerov očariť, a tak celkom nedávno zamestnala istého bývalého ministra obrany. A ten bol vo svojom fachu dobrý. Politici hovoria, že šarm je prenosný. Minister trval na tom, že posledná vláda s líbyjskými rebelmi spolupracovala iba náhodou. Vtedy, keď sa spoločnými silami snažili zvrhnúť zlého a šíaleného diktátora.

Aj posledné obranné línie zničili britské letecké útoky iba náhodou. Minister obrany vtedy poukázal na to, že víťazstvo v tejto malej vojne je triumfom. Vyhral každý.

Samozrejme, medzičasom došlo ku komplikáciám. Tie to nestabilné krajiny boli veľmi zraniteľné. A Líbya ako celok bola, nuž, krehká. Momentálne tam však v každom prípade vládol neistý mier.

Casey počula, že bývalý minister obrany aktuálne viedol rokovania medzi Cormiom a neskúsenou novou líbyjskou vládou.

Muži, ktorí teraz prišli do Gigi's, môžu o celom tom kšefte vedieť úplne všetko.

Čierne šaty, vysoké podpätky, narýchlo vysušené vlasy. V čiernych zamatových šatách sa Casey v Gigi's spoľahlivo stratí. Jej tvár dokáže vyniknúť, ale zároveň dokonale splynie s okolím. Jemné črty sa jediným ťahom maskary alebo iným leskom rúžu ako zázrakom zmenia na nepoznanie. Očné tiene rozžiaria všedné sivé oči.

Casey sa pozrela do zrkadla, bola už takmer hotová.

Vodka v mraziaku. Len jeden rýchly drink, aby oči dostali iskru. Brala všetko, čo tvorilo každodennosť, a dávala tomu nový význam.

V Gigi's, v podniku, ktorý sa nachádzal na bočnej ulici neďaleko námestia Piccadilly Square, zvyčajne oslavovali futbalisti a chodievali tam dievčatá na love.

Tlačili sa pred ním paparacovia, ktorí sa snažili zachytiť rozmazané úsmevy a nešikovné opité bitky.

Pred vchodom sa vytvoril rad, vždy sa tam vytvoril rad, ale Jasper jej kývol a pustil ju dovnútra. Bol polovičný Somálčan, mal smutné oči a úzku sánku a aj v čiernej koženej vetrovke so žiarivým diamantovým nápisom *Gigi's* na chrbte pôsobil krehkým dojmom. Casey však už bola svedkyňou toho, ako z podniku vyhodil agresívneho opilca; vedela, že jeho sila spočíva práve v tom, že vyzerá, akoby mu nezáležalo na dianí okolo.

„Stôl číslo osem. Uvidíš ich.“ Potichu.

„Ďakujem, Jazz.“

„Kedykoľvek.“

Napodobnil vojenský pozdrav a opäť sa stratil. Casey zišla po schodoch so zrkadlami na stenách a ponorila sa do hluku.

Podnik bol plný malých stolov a nízkych sedačiek a vládla v ňom prísna hierarchia. Jeden zo stolov si na celú noc rezervovala skupina akýchsi mužov. Keď osadenstvo jedného stola zaplatilo desaťtisíc libier za fľašu vodky, celý podnik na chvíľu stíchol a zastavil sa. Potom sa ozvala hymna klubu a zástup dievčat, rozžiarených a so žiarivými úsmevmi, prišiel k fľaši k stolu. Celá procesia sa opakovala znova a znova, celú noc.

Niekedy to Casey bolo na smiech. Ihrisko pre stratených chlapcov. Dnes to však neplatilo.

Stôl číslo osem sa nachádzal v boxe neďaleko tanečného parketu. Casey prešla k nemu.

„Bože.“ Potkla sa, zapotácala a nešikovne spadla na jednu zo sedačiek pri stole číslo osem. „Prepáčte.“

Takmer pristála na jednom z mužov. Nahnevane sa na ňu obrátil, no na Caseinej tvári sa namiesto ospravedlnenia objavil žiarivý úsmev.

„Som taká hlúpa. Ach, Bože, zlomila som si podpätok.“ Nebola to pravda, ale nemal to ako zistiť. „A rozliala som vám drink. Veľmi ma to mrzí. Hneď vám zoberiem ďalší.“

Tak znelo heslo. Pripomínalo mu, prečo sú tu.

„Nerob si starosti, krásavica. Máme toho viac ako dost. Tu máš. Daj si s nami. Môže byť šampanské?“

A ona, krívajúca gazela, súhlasila.

Vždy sa mala na pozore a pri nalievaní ho pozorovala. Prechádzala si, čo o ňom vie. Prezerala si jeho oblek, topánky a hodinky. Pochopila, na ktorom mieste sa v hierarchii stola nachádza. Bolo jej jasné, že nie je šéf. Velil tomu muž

v strede, ten so širokým úsmevom a s pohľadom hostiteľa. Nie ten kancelársky poskok s nervóznym úsmevom, ktorý takmer spadol z okraja sedačky.

Až na to jedno krásne dievča sedeli pri stole samí muži.

Dievča malo lesklé tmavé vlasy, šikmé zelené oči a oblečené biele šaty podobného strihu ako Casey. Musela uznať, že je očarujúce. Kým dievča sledovala, to sa začalo smiať na akejsi anekdote, ktorú šéf rozprával, a napodobňovalo pritom jeho reč tela.

Nie je to jeho osobná asistentka. Určite nie. Nevlastní ju. Ešte nie.

Casey zabudla na dievča a sústredila sa na šéfa. Smial sa na vlastnom vtipe, potom sa oprel a luskol prstami na krásnu nigérijskú hostesku. Tá mala oblečené ružové šortky s trakmi. Len na krátku sekundu, ktorú si všimla iba Casey, nedokázala skryť svoj odpor.

Casey svoju pozornosť obrátila na muža, ktorý sedel vedľa nej.

„Pekná kravata,“ povedala a on sa vystrel.

Zo svojho drinku si odpila čo najmenej. Chvíľu sa rozprávali a ona si bola istá, že muž si z ich rozhovoru nebude nič pamätať.

„Volám sa Brendan,“ povedal. „A ty si?“

„Callie.“ Na Casey sa to podobalo dosť na to, aby sa otočila, keď ju osloví. Prvá slabika bola kľúčová.

„A čo teda robíš?“ opýtala sa čoskoro.

Dievčatá sa vždy pýtali. Muži si zas uvedomovali, že je to preto, aby zistili, čo presne sa ukrýva za oblekom z ulice Savile Row a rolexkami.

Ukázalo sa však, že toto dievča jeho zamestnanie naozaj zaujíma. Nebolo to bežné, naozaj nie. Ak mohli, opýtali sa na výpis z účtu, aby všetko išlo rýchlejšie. Táto mu však dávala múdre otázky. Otázky, podľa ktorých vedel, že ho naozaj počúva.